

manti, l'esbelt cloquer de la parroquia feu dançar ab escandalosa alegria les argentíniques campanes pera anunciar a n'els feligresos sitjetants, el gran sucés d'un naixement. Habia nascut un ninet que, de primer anduvi, ja era rialler y, sens saber parlar, llegir ni escriure, feia xistos xocants y versos inspirats ab la seva gracia ingénua! ¡Oh, miraculosa precocitat!

L'infant bufonesc, anà creixent, creixent y ls orgullosos autors d'aquella magnífica criatura, tingueren que pensar en l'acrexentament y solidificació del *crio* portentós. —Portemlo a estudi— varen dirse llurs *papás*, y cap a estudi falta gent. Allà, entre les fredes parets de l'august temple de Minerva, comensà a aprendre les primeres lletres que'n l'esdevenidor semblava habien de servirli pera ferse proclamar com el més célebre de totes les celebritats mundials, hagudes y per haber. Dotse anys de dotse mesos cada un, foren els necessaris y indispensables pera preparar la seva clara intel·ligencia.

Y ara ¿que vols ser, Sebas de les meves éntanyes li preguntà una nit la seva mare entusiasmada, després de llibar el gust de la malvasia lleminera?—¿Advocat? ¿ferreté? ¿arquitecte? ¿metje, menescal o curandero?— Aixó, aixó qu'has dit, mama meva; vull curar malalts— li va contestar l'insigne Sebas—¡Oh! fill meu! exclamá la mare, més contenta qu'un jinjol; y després d'haber dit ¡oh, fill meu! varen comensar els preparatius pera la solemne entrada d'en Sebas en les universitaries aules de la ciutat dels comptes.

¡Barcelona!, urb alegre y xardorosa, ciutat del luxe y dels pianos de manubri, cap y casal dels plaers venússics, la de les vies lluminoses perfumades per la *floraimie* de les ninfómanes de cinc y deu pessetes la sessió, olla daurada en la que hi bull continuament la gran barrila orgiaca sota'l foc de les besades amoroses: jo't salut; pró també jo't recrimino perque, en la penombra d'una nit tardorenca, ab ta mefistofélica rialla robes la llicia ignocencia d'un tal Sebas sitjetí.

¿Qué feres? ¿qué'n lograres d'aquell robo a mansalva perpretat? L'exil, un exil cap a Sitjes que desbordá les glándules llagrimals de l'autor de l'escudella.

Barcelona: fita tos ulls envers les costes del Garraf y contempla vergonyosament la teva obra demoledora. Aixís veurás les costums que has fet niar, en l'arca que guarda el cor d'aquell jove que en sa infantesa feia esperar a totes les parts del movedís globo que'ns manté.

Passá'l temps. Un día, la distingida família santa d'en Sebas, s'aussentá: ell quedá sol en la casa pairal, en companyia d'una fámula. Sebas a sa presencia, recordá les correries barcelonines y va volguer trevallar el suró de la minyona.... En agraphiment del refinat trevall, la bona xicota al cap de nou mesos, li va fer un present que no va esser del agrado d'en Sebas. Aquet, després del disgust y d'esser víctima de les ferúliques imprecacions paternals, se casá ab la vivaraxa raspibilis.

Els tres que fornaven una nova família exahustite de peculís, emprengueren la fugida pera anagar el deshonor y la deshonra en un xanós poblet de la Garrotxa, y un cop instalats, ell digué: Venim a estiuejar.

Pro, com qu'estiuejaren estius, tardors, hiverns y primaveres múltiples, ens explicá: Vinguem pera buscar una dida; més, com que la dona cada any me regala una criatureta, no'ns podem moure perquè sempre necessitem la llet de les dides de montanya.

Per atendre les apremioses necessitats de la seva nombrosa prole, se les va arreglar enginyosament y, sens saber com ni de quina manera, entrá com a soci d'una fábrika important. No durá gaire aquella canongia, perquè al cap de poc temps, els seus consòcis l'expulsaren de la fábrika, per la senzillíssima rahó de que habia buidat la caixa de cabals de l'artística societat industrial.

Ara, articleja y versifica dintre d'una clavagueira *deberística*.